

[Lone Dybkjær]

øde øer, de er en part af samfundet, og dermed er de mennesker, der er på institutionerne, selvfølgelig også påvirket af den samfundsdebat, der er. Men jeg synes, det er udmærket, hvis vi kan tage en nærmere diskussion i forskningsudvalget. Så kan man måske få forskningsudvalget brugt på en ny måde. Det er ingen skade til. Det var vist også det, der lå i ministerens bemærkninger.

Jeg erkender klart den fare, der er i, at politikerne går ind i dette. Vi kan alle sammen i dag sige bioteknik og informationsteknik. Det kan undervisningsministeren, og det kan vi andre også. Men kunsten er at sige: hvad er der efter det? Kunsten havde f.eks. været i begyndelsen af 1960'erne at forudse energikrisen i 1970'erne og sige: fuld fart på vedvarende energi i 1960'erne – og så at få det gennemført. Det er nok også et spring. Jeg er godt klar over, at der kan være fare ved, at politikerne går ind, men måske kan politikerne så gå ind på en sådan måde, at det animerer forskerne til at tænke i lidt andre baner og prøve at få så mange oplysninger, at de konstruktivt kan støtte det, som enhver, der beskæftiger sig bare lidt med feltet, kan indse, at det er nødvendigt at vi støtter.

Det har også lidt at gøre med omstillingen fra arbejdsledelsesfag til beskæftigelsesfag. Det er ikke så nemt at sige, hvad der er arbejdsledelsesfag og beskæftigelsesfag i det længere perspektiv. Vi har nok en vis idé om det, men vi ved også, at alle de forsøg, der har været gjort tidligere, har været fejlslagne. Jeg tror, vi begge blev færdige nogenlunde på samme tid med studentereksamen og fik at vide, at det mest håbløse, man kunne gøre der i 1958–60, var at uddanne sig til gymnasielærer eller sådan noget. Det var faktisk ikke nogen særlig reel information. Jeg synes altså, man skal se nuanceret på disse ting, og fremfor alt skal man nok se så nuanceret på det, at man skal spørge, om man så kan omstille folk. Jeg synes, det har været positivt ved de projekter, der har været, at det viser sig, at selv om man er sluset ind i en uddannelse, så er det faktisk muligt at finde beskæftigelse inden for andre felter. Måske skulle vi satse endnu mere på det. Der er også nogle andre problemer, der ville blive løst i den sammenhæng.

Ministeren siger, at jeg er inde på centralisme. Nej, men jeg mener bare, at vi ikke

kan fralægge os ansvaret for det særlige problem, der er med de forskningstunge institutioner. Alle har i dag nævnt Niels Bohr Institutet. Vi kan heller ikke fralægge os et ansvar for, at der er bredde i institutionerne, eller se bort fra de særlige krav, det stiller. Vi må sige til os selv: vil vi have det, eller vil vi ikke have det? Vil vi sikre f.eks. i dette tilfælde Københavns universitet nogle bevillinger, eller vil vi ikke? Sådan som vi planlægger i øjeblikket, er vi sikre på, at de ikke får, og vi er sikre på, at de bliver ramt hårdt. Det er det ansvar, vi har. Det synes jeg ikke har noget med centralisme at gøre. Det ansvar er vi nødt til at påtage os. Om det så skal være ved, at man får særstatus eller hvad, det kan vi jo nok finde frem til.

Jeg sagde ikke, at ministeriet havde forkastet rapporterne. Man kunne næsten sige: havde de bare gjort det. Nej, de har ikke forhandlet om rapporterne, det er næsten det værste af det. De eksempler, jeg tænkte på, var såmænd de rapporter, der var kommet fra det humanistiske fakultet, som simpelt hen ikke har været diskuteret i ministeriet. Jeg mener derfor, det er lidt flot, når ministeren siger, at Københavns universitet først meget sent er kommet i gang med alt det her, og det kunne de godt have gjort noget for. De har gjort det, men ministeriet har også svigtet.

Til sidst en bemærkning om forskerrekruteringen. Jeg må simpelt hen sige, at jeg er ikke enig med ministeren i den måde at lave de stillinger på. Jeg finder ikke, det er rigtigt at køre med midlertidige stillinger på den facon. Jeg mener, vi skal lave nogle midlertidige normeringer og faste stillinger, og jeg har prøvet at argumentere for det. Der er jeg altså nok mere enig med AC end med ministeren. Det er da meget muligt, at ministeren vil stå fast, men med basis i hvad vil ministeren stå fast? Der må vel også være lidt parlamentarisme i denne sammenhæng. Jeg synes, det er en forkert løsning, ministeren har fundet på her, og jeg vil godt bede ministeren endnu en gang – helt stilfærdigt, uden at være i konfrontation eller noget – overveje, om nu også de midlertidige stillinger er det eneste rigtige. Jeg mener, at der er en række negative konsekvenser af de midlertidige stillinger, som ministeren ikke har inde i overvejelserne. Jeg har prøvet at sige, at det fører altså ikke til den rigtige form for mobilitet.